

τοῦ Χριστοῦ ταπεινά καί εὐτελεῖ. Ἐκεῖνοι ὅπου πρότερον ἔφθασαν ἕως καί νά συμφωνήσουν μέ τόν Ἰούδαν καί νά κατηγορήσουν τήν εὐλογημένην ἐκείνην Μαρίαν καί νά θυμωθοῦν καταπάνω της, διότι ἄλειψε τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ μέ τόσον πολυέξοδον μῦρον, λέγοντες μέ ἀγανάκτησιν. Αὐτοί οἱ ἴδιοι, ὕστερα ἀπό τόν ἐρχομόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν ἐλαλοῦσαν πλέον δι' ἄλλο, παρά διά τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, διά ὑψηλά καί μέγала πράγματα διά τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διά τήν θεολογίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, διά τό ἀκατανόητον μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας· διότι εἶναι Θεός ἀληθινός ὁ Χριστός· μέ ρητορικὴν ἀνήκουστον, μέ ἐλευθεροστομίαν ἀσύγκριτον καί μέ γλώσσας διαφόρους.

Τώρα στοχάσου ἐσύ ἀγαπητέ τά λόγια ὅπου ὠμιλοῦσες προτῆτερα καί τά λόγια ὅπου πρέπει τώρα νά λαλῆς, διά νά λάβῃς καί ἐσύ τήν μεταβολήν αὐτήν τῆς γλώσσης ἀπό τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τήν γλώσσαν σοῦ τήν ἔδωκεν ὁ Θεός ἀδελφέ ὄργανον διά νά λαλῆς ὅλα τά καλά ὅχι τά κακά. Ὅθεν πρέπει νά τήν μεταχειρίζεσαι καί ἐσύ κατά τόν σκοπόν ὅπου ὁ Θεός σοῦ τήν ἔδωκεν· ἤγουν εἰς τό νά δοξολογῆς καί νά αἰνῆς μέ αὐτήν πάντοτε τόν Θεόν, καί νά μελετᾷς τά θεῖά του λόγια· καί ὅχι εἰς τό νά λαλῆς λόγια ἀνευλαβῆ κατά τοῦ Θεοῦ καί εἰς τό νά ὀνομάζῃς τό θεῖον του

ὄνομα εἰς πράγματα μάταια. Εἰς τό νά κατηγορῆς καί νά μέμφεσαι τόν ἑαυτόν σου καί ὅχι εἰς τό νά τόν ἐπαινῆς μόνος σου. Εἰς τό νά συμβουλεύῃς τόν ἀδελφόν σου ὅλα ἐκεῖνα ὅπου εἶναι συμφέροντα εἰς τήν σωτηρίαν του καί νά στερεώνης εἰς τό καλόν καί τήν ἀρετήν, καί ὅχι εἰς τό νά ἀκονᾷς ὡς μάχαιραν τήν γλώσσαν σου κατ' αὐτοῦ περιπαίζωντάς τον, κατηγορῶντάς τον καί ὑβρίζωντάς τον καταφρονητικῶς μέ θυμόν ἢ καί δίδωντάς του κακὰς συμβουλὰς μέ λόγια ἀπαλά μέν καί φιλικά, ἐπίβουλα δέ καί ἐχθρικά, διά νά τόν κακοποιήσῃς καί νά τόν βλάψῃς.

Καί διά νά εἰπῶ μέ ἕνα λόγον, εἰς τήν γλώσσαν σου πρέπει νά ἔχῃς τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, τά λόγια τῆς παλαιᾶς καί νέας Γραφῆς· τά περί τῆς θείας προνοίας· τά περί τῆς κρίσεως· καί τά περί τῆς ἀγαθότητός του· καί ὅλαι αἱ συνομιλῖαι σου νά ἦναι περί πνευματικῶν καί θείων πραγμάτων καί περί ὠφελείας ψυχικῆς.

Ἐάν περί τοιούτων μεταχειρίζεσαι τήν γλώσσαν σου, ἤξευρε, ὅτι ὁ Κύριος ἔπλασε νοερῶς τήν ἰδικήν σου γλώσσαν, καθὼς ἔπλασε ποτέ καί τοῦ κωφοῦ καί μογιλάλου. Καί εἶναι καλόν σημάδι, ὅτι ἄρχισε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον νά μεταβάλλῃ καί τήν ἰδικήν σου γλώσσαν, καί νά λαλῆ αὐτό δι' αὐτῆς, ὡς ποτε ἐλάλει καί διά τῶν Ἀποστόλων.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 51

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ 2017

Ποιῆς μεταβολῆς ἔγιναν κατὰ τήν Πεντηκοστή;

Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου

Συλλογίσου ἀγαπητέ, πῶς τό Πανάγιον Πνεῦμα ὅταν κατέβῃ εἰς τό ὑπερῶον ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ὡσάν ἕνας σφοδρότατος ἄνεμος καί βροντή, ἐγέμισεν ὅλον τόν οἶκον καί τόν ἔκαμεν ὡσάν μίαν κολυμβήθραν, ὡς λέγει ὁ Θεσσαλονίκης Γρηγόριος, διά νά βαπτίσῃ τούς Ἀποστόλους μέ τήν θείαν χάριν του, περί τοῦ ὁποῦ τουτού βαπτίσματος προεῖπεν εἰς αὐτούς ὁ Κύριος. Τότε δὴ τότε αὐτό τό Πανάγιον Πνεῦμα ἐνήργησεν εἰς τούς Ἀποστόλους τρεῖς μεταβολάς.

Ἡ α' μεταβολή ἦτο τοῦ νοός τῶν Ἀποστόλων, ἡ ὁποία μετέβαλεν εἰς αὐτούς ἐκεῖνας τὰς πρώτας ιδέας ὅπου εἶχον περί τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τουτού καί τούς ἔκαμε νά γνωρίσουν καθαρὰ τό ταπεινόν καί μάταιον τῶν παρόντων ἀγαθῶν, καί ἐξεναντίας νά γνωρίσουν τό μεγαλεῖον καί αἰώνιον τῶν μελλόντων, ὥστε ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι ὅπου ὀλίγον προτῆτερα φιλονικοῦσαν ἀναμεταξύ τους ποῖος ἀπό αὐτούς νά ἦτο ὁ πρῶτος καί

μεγαλύτερος, ὕστερα, ἀφ' οὗ ἔλαβαν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐμετροῦσαν διά μεγάλην εὐτυχίαν, τό νά εἶναι μικρότεροι ἀπό ὅλους· τό νά καταφρονοῦνται ἀπό ὅλους διά τόν Χριστόν καί τό νά λογίζονται ἀσθενεῖς, μωροί, ἄτιμοι, ὄνειδος, σκύβαλα καί σκουπίδια τοῦ κόσμου καί τῶν ἀνθρώπων

Τώρα ἀδελφέ στοχάσου ἀνίσως ἔγινε καί εἰς ἐσέ αὐτή ἡ μεταβολή τοῦ νοός καί ἕως εἰς ποῖον βαθμόν ἔφθασες, διότι ἀνίσως καί ἕως τώρα ἐνόμισες ἕνα μέγαν καλόν, τό νά σέ τιμοῦν καί νά σέ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι εἰς ὑπόληψιν, τό νά ζῆς εἰς τήν καρδίαν πάντων, ἤγουν τό νά σέ ἀγαποῦν ὅλοι, τό νά γυρεύῃς πάντοτε καινούργιαις ἡδοναῖς καί νά ἐξοδεύῃς εἰς αὐταῖς τόν καιρόν ὅπου σοῦ ἐδόθη διά νά κερδίσῃς τά αἰώνια ἀγαθά καί τό νά ζῆς μέ τέλη καί ἀντιρρήσεις κοσμικὰς, φανερόν εἶναι ὅτι ὁ νοῦς σου ὠδηγεῖτο ἕως τώρα ἀπό τό πνεῦμα τοῦ κόσμου καί ὅχι ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί πρέπει διά τοῦτο νά λυπησῇ

καί νά μετανοῆς διότι ἀπέθανεν ὁ Χριστός καί ἀνέστη καί ἀνελήφθη εἰς τούς οὐρανοὺς, ὄχι διὰ νά σοῦ δώσῃ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου, ἀλλά διὰ νά σοῦ δώσῃ τό Πνεῦμα τό ἰδικόν του καί ἐσύ μέ τήν κακήν ζωὴν ὅπου ἔζησες δέν ἔγινες δεκτικός τοῦ θείου του Πνεύματος. Πρέπει ὅμως ἀπό τώρα καί ὕστερα νά εἶσαι ἀποφασισμένος νά κάμνῃς ὅλα τά ἐναντία, ἡγουν νά ὀδηγήσαι μέ τάς διδασκαλί-ας τοῦ Εὐαγγελίου καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί νά μή λογιάζῃς ἄλλην τιμὴν, παρά ἐκείνην ὅπου σέ μεγαλύνει ἐμπρός εἰς τόν Θεόν καί νά μή φηφᾶς ἄλλο καλόν, παρά ἐκεῖνο ὅπου σοῦ προξενεῖ τήν ἀπόλαυσιν τοῦ Παραδείσου.

Εἶναι καλόν σημάδι πὼς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἄρχισε νά φωτίξῃ τόν νοῦν σου καί θέλει νά σέ μεταβάλῃ ἀπό ἐκεῖνον ὅπου ἦσουν εἰς ἄνδρα ἄλλον. Καί πρέπει διὰ τοῦτο νά χαίρῃς καί νά εὐχαριστῆς τόν Κύριον ὅπου σέ ἐφώτισε μέ τό Ἅγιόν του Πνεῦμα, διὰ νά μή περιπατῆς πλέον ὡς ἀννήπιος, ἀλλά ὡς ἄνδρας τέλει-ος. Καί διὰ νά μή ἀκολουθῆς πλέον τό φρόνημα τῆς σαρκός ὅπου εἶναι θάνατος ἀλλά τό φρόνημα τοῦ Πνεύματος ὅπου εἶναι ζωή.

Συλλογίσου ἀγαπητέ τήν β' μεταβολήν ὅπου ἔκαμε τό Πανάγιον Πνεῦμα εἰς τήν καρδίαν τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι εἰς τήν ἀρχήν ἦσαν τόσον φιλόζωοι, τόσον φιλόσαρκοι, τόσον δειλοί, ὅπου διὰ νά

φυλάξουν τήν ζωὴν τους, ὁ ἕνας ἄφησε τόν διδάσκαλόν του εἰς τό πάθος καί ἔφυγε γυμνός. (Οὗτος ἦτο ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος, ὅστις ἐφόρει ἕνα μόνον ἱμάτιον εἰς ὅλην του τήν ζωὴν, ὡς λέγει ὁ ἱερός Θεοφύλακτος), ὁ ἄλλος τόν ἠρνήθη καί ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνεχώρησαν. Καί τόσον ἦσαν τρομαγμένοι ὡς ἀν λαγωοί ὅπου ἔστεκαν κεκλεισμένοι ἀπό τόν φόβον τους μέσα εἰς τό ὑπερῶον καί δέν ἐτόλμων νά εὐγουν ἔξω σχεδόν εἰς ὅλον τό διάστημα τῶν πεντήκοντα ἡμερῶν ὅπου ἐπέρασαν μετὰ τήν Ἀνάστασιν ἀλλ' ἀφ' οὗ κατέβη εἰς αὐτούς τό Ἅγιον Πνεῦμα, μετέβαλε τήν ἀσθένειαν τῆς καρδίας των εἰς ἀνδρείαν καί γενναιότητα. Ὅθεν εὐγῆκαν ἔξω ὡς ἀν τόσοι ἄφοβοι λέοντες καί ἐκήρυττον τόν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν ἐμπρός εἰς ὅλον τό πλῆθος τοῦ λαοῦ μέ μέτωπον ἀνοικτόν, μέ στήθος ἀνδρειωμένον καί μέ τόλμην καί παρρησίαν χωρίς νά δειλιάσουν οὔτε ἀπό φοβερисμούς, οὔτε ἀπό δαρμούς, οὔτε ἀπό βάσανα καί μαρτύρια, οὔτε ἀπό τόν ἴδιον θάνατον· ἀλλ' ἐπεθύμουν ταῦτα πάντα ὡς τρυφάς καί ξεφαντώματα καί ἔχαιρον ὑπερβολικά ὅταν τά ἐλάμβανον.

Τότε ἤθελες ἰδεῖ ἐκεῖνον τόν δειλότατον καί φιλόζωον Πέτρον, ὅπου πρότερον δέν ἠδυνήθη νά ἀκούσῃ χωρίς φόβον οὔτε ἕνα φίλον λόγον ἑνός δυστυχημένου κορασίου, πὼς ἐστάθη μέ τόσῃν ἀφοβίαν καί τόλμην καί ἐδημηγόρησε μεγαλοφώνως ἐμπροσθεν εἰς ἕνα μυριάριθμον πλῆθος ἀνθρώπων, χωρίς

νά στοχάζεται πὼς εἶναι ὀλότελα ἄνθρωποι ἀλλά πὼς εἶναι κνώδαλα καί φυτά ἢ λίθοι, καί μέ τήν δημηγορίαν του εἴλκυσε εἰς τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τρεῖς χιλιάδας λαοῦ. Ἦθελες ἰδῆ ἐκείνους τούς ἀλιεῖς καί ἀγραμμάτους πλουτισμένους ἀπό τόσῃν σοφίαν καί σύνεσιν, ὡς νά κάμνουν τούς σοφούς καί γραμματισμένους νά ἐξίστανται καί νά ἀποροῦν. Καί τοῦτο διατί; διότι ἔδωκεν εἰς τήν καρδίαν αὐτῶν χῦμα γνώσεως τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Ὡ χάρις! ὦ ἐνέργεια! ὦ πῦρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὅποιον ὅταν μίαν φοράν ἀνάψῃ τήν καρδίαν, τούς λαγωούς κάμνει λέοντας, τούς ἀδυνάτους δυνατούς, τούς ἀσόφους σοφούς, τούς πηλίνους κατασκευάζει πυρίνους καί τούς πρῶην ἀνδριάντας μεταβάλλει εἰς ἄνδρας τελείους.

Τώρα καί ἐσύ ἀδελφέ ὅπου ἀναγινώκεις ταῦτα, στοχάσου, ἐάν ἔλαβες αὐτήν τήν γενναιότητα καί θερμὴν εἰς τήν καρδίαν σου διὰ νά μή φοβῆσαι σάρκα, κόσμον καί κοσμοκράτορα, τοῦτο εἶναι σημεῖον πὼς μετεβλήθης ἀπό τό Πνεῦμα Κυρίου. Στοχάσου, καί ἐάν ἐσύ προτιήτερα ἐγύρευες μέ ὅλην τήν ὀρμὴν τῶν ἐπιθυμιῶν σου τά ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, τά πλούτη, τάς δόξας, τάς ἡδονάς καί ἐλόγιαζες ὅτι ἦτο μακαριώτερος ὅποιος εἶχεν ἀπό αὐτά τά ἀγαθὰ περισσότερα, ἤξευρε ὅτι ἔως τώρα ἦτο ἡ καρδιά σου πεπαλαιωμένη, ἀναίσθητος καί πεπωρωμένη

ὡς ἀν πέτρα ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ κόσμου καί τῆς σαρκός. Καί λυπήσου διὰ τοῦτο καί μετανόησον, πὼς εἰς τόσους χρόνους τῆς ζωῆς σου, δέν ἔγινες ἄξιος νά λάβῃς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μίαν καινούργιαν καρδίαν αἰσθητικὴν τοῦ συμφέροντός σου, τήν ὁποίαν ὑπεσχέθη νά σοῦ δώσῃ ὁ Θεός

Ἐάν δέ τώρα γυρεύῃς ὅλα τά ἐναντία καί ἀντί νά ὑπερηφανεύ-εσαι διὰ τά πλούτη, ἐσύ περισσό-τερον ταπεινῶνεσαι καί χαίρεις εἰς τήν πτωχείαν· ἀντί νά θέλῃς τάς τρυφάς καί τά ξεφαντώματα, ἐσύ ἀγαπᾶς τήν ὀλιγάρκειαν καί ἐγκράτειαν, ἤξευρε, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἄρχισε νά μεταβάλῃ τήν καρδίαν σου εἰς ἄλλην καρδίαν. Ὅθεν εὐφράνθητι καί εὐχαρίστησαι τόν Κύριον, ὅπου διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὄχι μόνον σοῦ ἐκαθάρισε τόν νοῦν, ἀλλά καί σοῦ ἐθέρμανε τήν καρδίαν καί θέλει νά σέ μεταβάλῃ ἀπό σαρκικόν εἰς πνευματικόν· ἀπό νήπιον μωρόν, εἰς ἄνδρα σοφόν· καί ἀπό κοσμικόν καί ἐθνικόν, εἰς ἀληθινόν χριστιανόν. Τοιαύτας γάρ θεοπρεπεῖς καί παραδόξους μεταβολάς συνειθίζει νά ἐνεργῇ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Συλλογίσου ἀγαπητέ τήν γ' μεταβολήν ὅπου ἐνήργησε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἰς τήν γλῶσσαν τῶν Ἀποστόλων· διότι ἐκεῖνοι ὅπου προτιήτερα δέν ἐλαλοῦσαν ἄλλο παρά γήϊνα καί χαμερπῆ διὰ δόξας καί τιμὰς προσωρινὰς καί ματαιίας· ἐκεῖνοι ὅπου ἐλάλουν περι